

VERES JÓZSEF

1906. augusztus 25. Diósgyőr, Borsod vármegye -
1993. június 29. Budapest

MTI/MTVA Fotóarchívum/Fényes Tamás

FŐBB TISZTSÉGEI

A Belügyminisztérium államtitkára	1950. július 1.-1951. január 27.
A belügyminiszter első helyettese	1951. január 27.-1951. április 19.
Budapest Főváros Tanácsa Végrehajtó Bizottsága elnöke	1958. december 12.-1963. március 11.
Munkaügyi miniszter	1963. március 20.-1970. január 30.

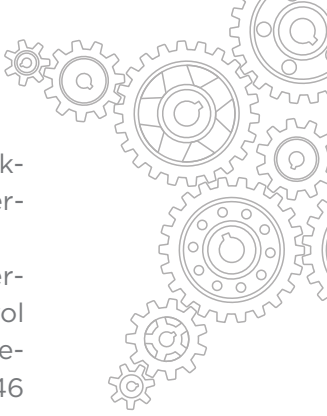
PÁLYÁJA

Apja, Veres András mészárossegéd, később kocsmáros volt, anyja, Nagy Mária a háztartást vezette. Édesapja halála miatt 1913-tól Cegléden élő nagybátyja nevelte.

Az elemi iskola harmadik osztályának elvégzése után munkába kellett állnia: egy könyvkereskedésben alkalmazták kifutófiúnak, majd kitanulta a kovácmesterséget. Segédlevele megszerzését követően Pestszenterzsébetre költözött. 1927-ben a Fegyver- és Gépgyárban helyezkedett el lakatosként, 1937-től a Siemens-gyárban, az 1940-es évek elején a csepeli Weiss Manfréd Acél- és Fémművekben dolgozott, közben többször volt munkanélküli.

1933-ban rövid ideig tagja volt a kormányzó Nemzeti Egység Pártja munkástagozatának, a Nemzeti Munkaközpontnak, ezt követően a Magyar Jövő Szövetségnek (részt vett a szervezet pestszenterzsébeti csoportjának létrehozásában), sőt 1934 elején a Kettőskereszt Vérszövetségbe is felvették, de utóbbiban semmilyen tevékenységet nem fejtett ki.

1934-ben csatlakozott Weisshaus Aladár nemzeti jellegű kommunista mozgalomhoz. 1936/37-ben bekerült az úgynevezett tízes bizottságba, s az egyik vezetője lett a mozgalom fedőszerveként működő Magyar Általános Munkásszövetségnek. Weisshaus 1937-es letartóztatása után a legális munkásmozgalom felé közeledett, belépett vasszakszervezetbe, amelynek 1928-1930 között már egyszer tagja volt, majd a szociáldemokrata pártba is. 1941-ben Hazai Jenő révén kapcsolódott be a Kommunisták Magyarországi Pártja tevékenységébe. 1942. júliusban a nagy kommunista lebukások idején őt is letartóztatták, s októberben hat hónapi börtönre ítélték. 1944. júniusban behívták katonának (1937-ben és 1939-ben már póttartalékosként szolgált a gyalog-

ságnál), s rovott múltja miatt a 410-es büntetőszázadba osztották be. Alakulatától októberben, néhány nappal a nyilaspuccs előtt megszökött, s a szovjet csapatok megérkezéséig lakóhelyén bujkált.

1945. januárban részt vett a Magyar Kommunista Párt pezsztenterzsébeti szervezetének megalakításában, amelynek szervezőtitkáráként, illetve rövid ideig – a távol lévő Prieszol József helyett – titkáráként működött. 1945. áprilisban Budapesten beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945 végén pártiskolára küldték, s 1946 elején az MKP pezsztentlőrinci, majd ugyanabban az évben Budapest X. kerületi bizottságának titkára lett. 1947-ben a nagy-budapesti pártbizottság szervezési osztályának élére állították, ott ismerkedett meg Kádár Jánossal, aki akkor a pártbizottság titkára volt. 1948. októberben Kádár maga után vitte a Belügyminisztériumba a Közrendészeti Főosztály vezetőjének. 1950. júliustól Zöld Sándor belügyminiszter mellett a Belügyminisztérium államtitkára, 1951. januártól, az államtitkári cím megszüntetésétől, a közrendészeti ügyekkel foglalkozó miniszterhelyettes, s egyben a belügyminiszter első helyettese volt.

1951. április 19-én az Államvédelmi Hatóság letartóztatta, kizárták a pártból, és megfosztották 1949-ben szerzett parlamenti mandátumától. 1951. október 20-án a Kádár-ügy egyik mellékperében, a Tariska István és társai per másodrendű vádlottjaként koholt vádak alapján 15 év börtönre ítélték, amely a fellebbezés visszavonása miatt jogerőre emelkedett. A Nagy Imre kormány megalakulása után megindított rehabilitációs eljárások során az ő ügyét is elővették. Az 1954. július 23-án megtartott perújítási tárgyaláson a legtöbb vádpont alól felmentették, de az 1942-es letartóztatása során tanúsított magatartását besúgással elkövetett népellenes büntettnek minősítették, amiért egy év börtönre ítélték, amelyet addigi fogva tartásával kitöltöttek vetek, és szabadon bocsátották. Teljes mértékben 1956. szeptember 1-jén rehabilitálta a Legfelsőbb Bíróság Elnökségi Tanácsa.

Kiszabadulását követően az Egyesült Izzóban helyezték el mint munkaügyi főosztályvezetőt. Az 1956-os forradalom után csatlakozott a Kádár-féle vezetéshez, az év végétől a Magyar Szocialista Munkáspárt Budapest XX. kerületi (Pesterzsébet) intézőbizottságának elnökeként, illetve kerületi első titkáráként szervezte az új nevet felvett kommunista pártot. Az MSZMP Budapesti Ideiglenes Intéző Bizottságának 1957. március 26-i ülésén a megtorlás kiterjesztése mellett foglalt állást: „az ellenség zöme itt volt Budapesten, ki kell hangsúlyozni, hogy még itt is van. A gyárakban vannak a deklasszált elemek, akik látszólag passzivitásba vonultak.”

1958. decemberben megtették a Budapesti Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottsága elnökének, 1963. márciusban pedig munkaügyi miniszterként kormánytag lett. E tisztségében hozzátartoztak a társadalombiztosítási és a szociális ügyek is, számos kivételes nyugellátási ügyben járt el. 1958–1967 között országgyűlési képviselő is volt, 1959. decemberben pedig bekerült az MSZMP Központi Bizottságába. 1970. februárban vonult nyugállományba, de egészen 1989. októberig, az MSZMP feloszlásáig KB-tag maradt. Nyugdíjasként 1971-től 1989-ig a Magyar–Szovjet Baráti Társaság alelnöke is volt.

FORRÁSOK

„Kádár-ügy”. Perújrafelvételi tárgyalási jegyzőkönyvek. Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára 2.1. VIII/1-b (V-150322)
Veres József és társai felülvizsgálati anyaga. Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára 2.1. VIII/6. (V-150323)

IRODALOM

Az 1944. december 21-re Debrecenbe összegyűlt, majd később Budapestre összehívott. Ideiglenes Nemzetgyűlés almanachja. 1944. december 21.-1945. november 29.
Főszerkesztő Vida István. Szerkesztette Kiss József és Somlyai Magda. Magyar Országgyűlés, Budapest, 1994. 490–492.

